

интрига който азъ ще открия.

— Да вы ѣхъ кажъ азъ, господине. Момата която почита и праведно себе си, като бѣше въ подозрѣніе че обычае повече имотѣтъ ѣ а не неѣхъ, поиска да ся увѣри, и ся увѣри. Съ богомъ.

Когато подиръ малко отидохъ да видѣхъ господжитѣ отъ радость нѣмаше гдѣ да мя дѣяжтъ. Слѣдъ една четвъртъ на часѣтъ г. Бевланъ си трѣгнѣ наедно съ събрата ми, а несполуката му развърза языкѣтъ на слугитѣ, които открыхъ безсрамното му споразумѣніе съ г-жъ Елуень. Тази господжа, противъ който имаше отъ по-напрѣдъ малкъ подозрѣніа, поиска такожде да си трѣгне и даде ѣ ся воля тутакъ си. Излишно е да вы кажъ че господжитѣ оздравихъ срѣдствата за сѣществуваніето ѣ. Що казвашъ ты, пріятелю, за всичко това? Що ти е, или страдашь повече? Що станѣ жлѣтъ като востѣхъ. . . .

И наистинѣ тѣзи нечаканы извѣстія толкозъ мя стресоухъ, щото безъ малко да ми припадне.

Г-нъ Ловепень, който ще си трѣгне утрѣ много рано дохожда тозъ вечеръ да ся опростимъ. Слѣдъ нѣколко незначителны думы: — Не тя пытамъ рече ми, чедо мое, що става тука; но ако имашъ нуждѣ отъ пріятель вѣренъ и свѣтъникъ искамъ да мя прѣдпочтемъ.

И наистинѣ на кое друго по-пріятелско и по-здравио сѣрдце да отвориъ моето сѣрдце? И тѣхъ расказахъ му подробно всичкитѣ си сношенія съ